

Sygn. akt VI U 1426/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2021r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Karolina Chudzinska – Koczorowicz

Protokolant – starszy sekretarz sądowy Małgorzata Myślińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 listopada 2021r. w B.

odwołania: J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 11 lutego 2020r., znak: (...)

w sprawie: J. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o świadczenie uzupełniające

1. Zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 11 lutego 2020r. znak (...) i przyznaje ubezpieczonemu prawo do świadczenia uzupełniającego na okres od 1 października 2019r. do 31 stycznia 2023r.
2. Nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa kasy Sądu Okręgowego w Bydgoszczy na rzecz adw. D. L. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych powiększoną o podatek VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sędzia Karolina Chudzinska – Koczorowicz

Sygn. akt VI U 1426/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 lutego 2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił J. K. prawa do świadczenia uzupełniającego na podstawie ustawy z dnia 31 lipca 2019r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (tekst jednolity Dz. U. z 2019r., poz. 1622 ze zm.), uzasadniając swoje stanowisko orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 3 lutego 2020r., która nie uznała ubezpieczonego za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony, domagając się jej zmiany i przyznania świadczenia uzupełniającego, bowiem spełnia wszystkie warunki niezbędne do jego przyznania.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, powołując się ponownie na okoliczności przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Zgodnie z art. 1 ust. 3, art. 2 i art. 4 ust. 3 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji w wersji obowiązującej w dniu składania wniosku :

świadczenie uzupełniające przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub

2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub

3) cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Świadczenie uzupełniające przysługuje osobom, które ukończyły **18** lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji, zwanym dalej "osobami uprawnionymi".

Świadczenie uzupełniające przysługuje osobom uprawnionym, które nie posiadają prawa do świadczeń pieniężnych finansowanych ze środków publicznych albo suma tych świadczeń o charakterze innym niż jednorazowe, wraz z kwotą wypłacaną przez zagraniczne instytucje właściwe do spraw emerytalno-rentowych, z wyłączeniem renty rodzinnej przyznanej w okolicznościach, o których mowa w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53 i 252), zasiłku pielęgnacyjnego oraz innych dodatków i świadczeń wypłacanych wraz z tymi świadczeniami na podstawie odrębnych przepisów przed dokonaniem odliczeń, potrąceń i zmniejszeń, nie przekracza kwoty 1600 zł miesięcznie.

Świadczenie uzupełniające nie przysługuje osobie uprawnionej, która jest tymczasowo aresztowana lub odbywa karę pozbawienia wolności, z wyjątkiem osoby uprawnionej, która odbywa karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Przy czym w myśl art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2018r., poz. 1270 ze zm.) – niezdolną do samodzielnej egzystencji jest osoba, u której doszło do naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w celu zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych.

Natomiast całkowicie niezdolną do pracy, zgodnie z art. 12 ust. 1 powyższej ustawy, jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

Kwestią sporną w przedmiotowej sprawie było ustalenie stanu zdrowia ubezpieczonego i jego wpływu na zdolność samodzielnej egzystencji.

W celu rozstrzygnięcia powyższej kwestii Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych, następujących specjalizacji :

- psychiatry,

- psychologa,

którzy rozpoznali u ubezpieczonego poniższe schorzenia :

- organiczne zaburzenia urojeniowe i lękowe,

- upośledzenie umysłowe lekkie,

- schizofrenię paranoidalną – w trakcie dalszej diagnostyki.

W wydanej opinii biegli stwierdził, że ubezpieczony jest niezdolny do samodzielnej egzystencji od miesiąca, w którym złożył wniosek o świadczenie uzupełniające do 31.01.2023r. Tym samym biegli sądowi nie zgodził się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, wskazując, iż ubezpieczony wymaga długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb. Jak podali, wymaga on całodobowej opieki, która obejmuje nadzór lub bezpośrednią pomoc. Zasadność tego stanowiska potwierdziły zeznania brata ubezpieczonego, który zeznał, że ubezpieczony samodzielnie załatwia potrzeby fizjologiczne, ale nie myje się, nie dba o higienę, nie zmienia ubrań samodzielnie, wymaga kontroli w podawaniu leków. Ubezpieczony boi się ludzi, nie wychodzi poza zabudowania gospodarstwa. Nie jest w stanie samodzielnie udać się do sklepu i zakupić niezbędne towary, nie ma poczucia wartości pieniądza, nie jest w stanie załatwić żadnych spraw tzw. urzędowych. Nie pamięta o konieczności wyłączenia kuchenki, czy też zamknięciu pieca. Całe dni spędza na oglądaniu telewizji bądź prostych grach komputerowych (w szerszym zakresie nie obsługuje komputera).

dowód – opinia biegłych sądowych (k. 89 - 92 akt), zeznania świadka B. K. (k. 120 – 121 akt).

Sąd uznał zeznania brata ubezpieczonego za wiarygodne były one bowiem logiczne i wyczerpujące, a nadto spójne ze stanowiskiem wyrażonym przez biegłych sądowych w wydanej opinii.

W tej sytuacji Sąd, nie znajdując merytorycznych podstaw do zakwestionowania opinii biegłych sądowych, ocenił ją pozytywnie, jako wydaną zgodnie z posiadaną przez biegłych wiedzą medyczną i doświadczeniem, w oparciu o przeprowadzone badania i dokumentację medyczną.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, jak w pkt 1 wyroku.

O kosztach orzeczono w myśl art. 98 k.p.c.

Sędzia Karolina Chudzinska - Koczorowicz